Af Lars Nielsen Sardemann

Drøm

Du står klar backstage, da du pludselig bliver skubbet ind på scenen. Går frem mod scenekanten for at bukke. Der står en tekstmonitor med en becifret popsang, som du skal synge. Men du er ikke sanger.

Der står et mikrofonstativ, men selve mikrofonen ligger i én stor sammenfiltret ledningsbunke på gulvet. Du går i gang med at vikle ledningerne ud, mens publikum venter. Det vil tage lang tid.

Du har både publikum og tiden imod dig.

Fiktion

DCF77

Ole Christian Døssing føler stor lettelse, da vækkeuret udfrier ham. Han står op klokken 5.58 hver morgen. Det giver ham et minuts transporttid til køkkenet, hvor han tænder kaffemaskinen, samt yderligere et minut hen til badeværelset, hvor han barberer sig på slaget 6.00, når Radioavisen går i gang. Barberingen sker med kost, creme, skraber og balsam og følger nøjagtig samme mønster hver morgen, i nøje overensstemmelse med hans skægvæksts retning på henholdsvis ansigt, hals og hage. Barbergrejet lægger han klar aftenen i forvejen. Selve barberritualet udfører han med samme kirurgiske præcision hver eneste dag, hvor end på kloden han befinder sig. Barberingen tager gerne tre et halvt minut, hvilket giver ham halvandet minut til at trække det tøj på, der ligger klar ved siden af håndvasken fra aftenen før. Dermed forløber nøjagtig de fem minutter, som Radioavisen klokken 6.00 varer, og som er den beregnede gennemløbstid for kaffemaskinen – som i parentes bemærket også klargøres aftenen før.

Ole Christian Døssing slukker radioen klokken 6.05 og går i stilhed til køkkenet, hvor han anretter kaffe- og mælkekande, en musselmalet mokkakop, en karaffel isvand og et krystalglas på den marmorerede bakke, han fik efter en vellykket masterclass i Carrara sommeren 2014. Bakken bærer han derefter til klaververelset, hvor den har sin faste plads på det antikke mahognibord bag flyglet. Dagens første kop kaffe indtages i øget nærvær, mens nakke, skuldre og håndled løsnes og varmes op.

Klokken 6.15 sætter Ole Christian Døssing sig til tangenterne. Først et enkelt og klangfuldt anslag med hver af de ti fingre. Så er der hul igennem fra fingerspids til hjernebark. Anatomi til trods skal alle ti fingre klinge lige fuldt og stærkt, før de er klar til skalaøvelser over hele klaviaturet, i alle tonearter, både i dur og mol. Efter første tur gennem den fulde kvintcirkel øger han tempoet til det dobbelte. Nu følger fingrene selv med, så hans primære fokus er at træne hjernens hastighed.

Snart når Ole Christian Døssing et vigtigt vendepunkt på sin dag, hvor det er ham, der styrer tiden og ikke omvendt. Musik og tid er uløseligt forbundne størrelser. Musik skaber tid. Den musikalske bevægelse, tempo, puls og taktart fremkalder varighed,

udmåler tiden. Gennem etuderne når han kontrol over musikken, og dermed også over tiden. Det er ham, der skal kontrollere musikken, og ikke musikken der skal have kontrol over ham.
Kun gennem den totale kontrol er han frisat til kunstnerisk satsning, til at give sit lyttende publikum en fuld og sand oplevelse.
Klokken 6.45 er det tid til etuder af Hanon og Brahms – afsluttende med Chopin. Hver aften udvælger han nøje, hvilke etuder der vil være relevante for lige præcis næste dags øvning og de aktuelle koncertprogrammer. Etuderne er på en og samme tid veltrådte stier og åbninger til nye erkendelser. De er hans bro mellem selvvalgt slaveri og fuldbyrdet frihed.
Klokken 7.45 holder Ole Christian Døssing dagens første pause. Et helt kvarter uden lyd. Et kvarter hvor han i stilhed gennemgår alle ure i huset.
Først kontrollerer han sit radiostyrede Citizen ur. Da huset ligger neden for en større bakke, kan der af og til være problemer med at modtage DCF77 radiosignalet, som er Frankfurt am Mains 77 KHz langbølgesignal til tidssynkronisering. Derfor ligger Citizen uret på en pude i vinduet i køkkenet, som vender mod syd.
Selvom Danmark er vel indenfor Frankfurtsenderens rækkevidde, tager Ole Christian Døssing ingen

chancer, hvad angår tiden. Så han har investeret i en Citizen DCF77 passiv antenne, som virker uden strøm og i princippet fungerer som en ekstern antenne, der overfører signalet til uret. Når Citizen uret er kontrolleret, går han videre til husets øvrige ure, som alle er analoge samlerobjekter. Bornholmeren i biblioteket, det hollandske vægur i hall'en, Frisvingeren i gangen og det franske taffelur på skænken i spisestuen. Til slut dobbelttjekker han sit armbåndsur, vækkeuret på sengebordet og sin mobiltelefon.

Der har været morgener, hvor han på grund af problemer med signalet har måttet udskyde næste del af sin øvning til klokken 8.15. Så må han justere på eftermiddagsteen for at tilbageerobre den tabte tid. Det kan have temmelig store konsekvenser, hvis synkroniseringen med Frankfurt am Main ikke fungerer.

Ole Christian Døssing har det bedst i sit eget selskab. Han ved, at omverdenen opfatter ham som sær, men eftersom det er ham, der kontrollerer tiden, må de for hans skyld mene, hvad de vil. Så længe han har tiden og musikken, så har han det godt. Hans manager sørger for alle de kontraktlige, økonomiske og PRmæssige forhold omkring hans karriere. Hans assistent

forbereder de praktiske forhold omkring al hans turnevirksomhed og er – vigtigst af alt – nøje oplært i at passe huset og synkroniseringen, når han er væk på turné. Det er et endog meget stort ansvar, og assistenten er da måske også det tætteste, Ole Christian Døssing nogensinde kommer på at have egentlig ”familie”.

Synkroniseringen med Frankfurt am Main fungerer i dag, så Ole Christian Døssing sidder klar til tiden ved sin livsledsager Steinway klokken 8. Der er ro i hans hoved, og hans sind er klar til at gå ombord i den store klaverlitteratur. De næste tre timers øvning vil rumme stor kompleksitet, så derfor har han udarbejdet et øve- og indstuderingsskema, som ved daglig opdatering hjælper ham med at identificere de vigtigste indsatsområder og med at dosere, hvad han skal nå til hvilke deadlines. Med farvekoderne rød, gul og grøn markeres prioriteterne som i et trafiksignal. Der er et skema til Carnegie Hall-programmet, og et til Wien og til Paris.

Han lægger ud med Carnegie Hall, men inden længe glider hans tanker umærkeligt hen på andre ting. Han stiller metronomen et par enheder op for at tvinge sig selv tilbage på sporet. Men snart er hans tanker igen henne på eftermiddagens kontortid, hvor han skal

klargøre skemaer for sin forberedelse til et helt særligt projekt; cd-indspilning med Frankfurt Radio Symphony. Tænk at han skal spille i Frankfurt! Det føles næsten som en personlig synkronisering.
Og når optagelserne er i hus, har Orkesterchefen inviteret ham på særrundvisning ved atomuret i Mainflingen i selveste DCF77-senderen.

© Lars Nielsen Sardemann 2025
sardemann.dk
lsardemann@gmail.com